

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o., T., zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 73/2002 a postupom Krajského súdu v Bratislave v bližšie neoznačenom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., spol. s r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2007 doručená sťažnosť spoločnosti S., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 73/2002 (sťažovateľka nesprávne uvádza

v sťažnosti sp. zn. 25 C 73/2002; pozn.) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že bola „... účastníkom súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Bratislava I, sp. zn. 25 C 73/2002. Konanie bolo začaté na základe mojej žaloby zo dňa 29. 11. 2000... Žaloba bola pôvodne podaná na Krajskom súde v Bratislave, ten po zistení vecnej príslušnosti postúpil vec na Okresný súd v Bratislave č. I, ale až 25. 3. 2002. Teda skoro dva roky krajský súd vo veci nekonal... a vo veci samej sa nekonalo až do 1. 12. 2006. Na tomto pojednávaní bolo napokon rozhodnuté vo veci samej, pričom rozsudok bol opísaný a vyhotovený dňa 11. 1. 2007“.

Sťažovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 Cb 73/2002 predsedovi okresného súdu 12. januára 2007, ten uznal jej sťažnosť za dôvodnú a zároveň uviedol „Nakoľko vo veci samej súd rozhodol rozsudkom dňa 01. 12. 2006, nebolo nutné zo strany vedenia súdu vykonať úkony smerujúce k vydaniu rozhodnutia či stanovenie termínu pojednávania“.

V sťažnosti sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby o jej sťažnosti rozhodol takto:
„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 25 C 73/2002 (správne má byť uvedené sp. zn. 25 Cb 73/2002; pozn.) bolo porušené.

Súd priznáva sťažovateľovi... finančné zadostučinenie vo výške 80.000,- Sk, ktoré mu je povinný uhradiť Krajský súd v Bratislave a finančné zadostučinenie vo výške 160.000,- Sk, ktoré mu je povinný uhradiť Okresný súd Bratislava I.

Okresný súd Bratislava I. je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia na účet... advokátke...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy súd poskytuje len vtedy, ak bola ústavnému súdu podaná sťažnosť v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06).

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 25 Cb 73/2002 bolo skončené rozsudkom 1. decembra 2006. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. februára 2007.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti 19. marca 2007 už nemohlo dochádzať k porušovaniu práv označených sťažovateľkou zo strany okresného súdu a krajského súdu a ich porušovanie už nemohlo ani trvať.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu a krajskému súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

Ústavný súd v tejto spojitosti poznamenáva, že proti namietanému porušovaniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľka mohla brániť (do vydania právoplatného rozhodnutia) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka neoznačila konanie, ktorým namieta porušenie svojich základných práv, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že zo spisovej dokumentácie vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu ku konaniu krajského súdu možno považovať aj za zjavne oneskorenú, keďže uvedený súd vec postúpil vecne príslušnému súdu už v roku 2002.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia, alebo

upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2007